

commilitone, & emisso fulminis ictu tam horrendo, ut territus & consternatus Lutherus, praemetu irae diuinae & iudicij nouissimi, votum faceret, se relicto mundo, & spretis omnibus, Augustini institutum Eremitanum complexurum esse, id quod inscijs parentibus & inuitis amicis omnibus non sine conscientiae vulnere & morsu, ut postea saepe confessus est ipse, tandem fecit. In monasterio autem, cum animum ad lectionem Bibliorum sacrorum appulisset, monachi sordidos labores ipsi ut nouitio imposuerunt, expurgationem contignationum, templi custodiam, horarum indicationem, & cum sacco per ciuitatem, ut loquebantur, eum emittebant, non in studijs, sed conquisitione panis, frumenti, ouorum, piscium, carnum, pecuniae, & aliarum rerum, monasticam vitam crescere pretendentes. Et nisi Academia, cuius membrum ipse esset, ornatus gradu magistris, intercessisset pro Luthero, non pepercissent ei ventres. Professus autem monachum annis quatuor, strenuum se praebuit in exercitijs monachorum proprijs, celebrandis Missis, crebris ieiunijs, vigilijs, horis seruandis, precibus ad sanctos directis, ita quidem, ut indefesso horum exercitiorum studio seipsum emaceraret, & cum inde nullam in animo consolationem & quietem conciperet atq; sentiret, ferè marore animi absumeretur, & ad desperationem vitae adactus extingueretur, nisi ex illo ipso monachorum catu qui-